Ч. 256. Середа 12 (25) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложеням оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ґр. Тіша і др. Кербер. — Ситуация в парляментах і Делеґациї. — Сарафов о положеню в Македонії. — Колюмбія і Панама.)

Межи угорским а австрийским президентом міністрів завела ся остра поляміка з причини бесід їх виголошених в парляментах а ґр. Тіша думає ще раз відповідати дрови Керберови і хоче доказувати єму, що він в двох точках не має рациї а то, що для австро-угорскої монархії нема основних законів, а відтак що хибний єго погляд, мов би то зміна закона угодового на Угорщині вимагала призволеня Австриї. За ґр. Тішою стоїть очевидно й ціла мадярска праса подібно, як знов німецка праса бере в оборону др. Кербера. Відповідь дра Кербера, дана угорскому президентови міністрів, стала ся навіть предметом наради у віденьскім парляменті і рада громадска висказала дрови Керберови свою симпатию та заявила, що він може завсїгди числити на вірність Віденців.

Ситуация в обох парляментах, австрийскім і угорскім єсть досить напружена. В австрийскій палаті послів будуть від нині аж до пятниці відбувати ся засїданя без перерви і вже в четвер має прийти на порядок дневний справа знесеня §. 14. Здає ся, що Чехи не будуть робити обструкциї против сеї справи.— На Угорщині обструкция так само не дає спокою, а ґр. Тіша дав ся оногди почути перед віденьскими журналїстами, що скоро обструкция до кількох днів не закінчить ся, то він возьме ся до острійших средств, але нїколи до розвязаня парляменту.

В пятницю відбувала ся у Відни нарада спільних міністрів, на котрій залагоджено всї подрібности спільного буджету. Як тепер зачувати, має вже нині або завтра появити ся в дневнику урядовім скликане спільних делеґаций на день 15 грудня.

Проводир македоньских ворохобників, Борис Сарафов, котрий тепер перебуває в Софії, висказав такий погляд на теперішну ситуацию: Ми можемо — каже Сарафов — бути зовсїм вдоволені сегорічною кампанією в Македонії. Правда, що ми не доборoли ся до нїякого позитивного успіху, — та й ми то самі добре знаємо. В македоньских горах настає зима а они все ще споглядають на невільний край, котрого жителї загибають під гнетом турецкої самоволї. То сумна зима, яка жде нас многих. Турки пролили богато крови в тяжко навіщенім краю, а анї одна европейска держава не відважила ся заборонити їй того. Множество сїл і осель понищених і попалених, лиш румовище і попіл лишили ся з них; мужчини, жінки і дїти погибли; збіжа і засїви по полях знищено; сотки людий повтїкали до Болгариї, бо в краю грозить страшна смерть з голоду. То правда, що нам дають поміч зі всїх боків, та що з того? В Европі мають для нас симпатию, але подати поміч дїлом не хотять. Але сегорічна ворохобня показала, що ми готові до всего. Ми зразу споглядали на Росию і Австрию, а пізнїйше на Болгарию. Коли тоті обі великі держави не хотїли виступити зі своєї резерви, то й війна Болгариї з Туреччиною мала їх змусити до того, щоби они вмішали ся. То не стало ся і длятого сегорічна кампанія єсть лиш заспівом до тих подій, які відбудуть ся в Македонії з весною. Ми не можемо вдоволити ся кількома тими точками реформи, яку предкладають Росия і Австрия. Установлене губернатора християнина могло би ще найскорше зробити якийсь лад в Македонії. Але я переконаний, що в мирній дипльоматичній дорозї не дасть ся нїчого вдїяти. О наших плянах на весну годї говорити; можна хиба лиш то сказати, що ми боремо ся о свободу і не уступимо анї волос, скорше хиба всї згинемо.

Колюмбія робить враженє того, що кличе сусідів на поміч, коли вовк вже давно вхопив вівцю і єї зїв; удасть ся ще убити вовка, то буде бодай месть, а коли нї, то вівця пропала. Панама пропала для Колюмбії і на то вже нема ради; але президент Колюмбії, Марокію все-таки гадає, що ще щось вдїє і віднїс ся телєґрафічно до президента Венецуелї Кастра о поміч з тою заміткою, що Колюмбія готова жертвувати кров і майно, щоби лиш удержати ненарушимий стан посїданя.

Недослїджений.

(З француского — Кароля Фолея).

Смерком, дуже утомлений, сїв я на горбку під лїсом Носсак. Перед нами, за старими штахетами з волоченями, які вижерла ржа, простягала ся довга алея, висаджена мохнатими дубами, а дальше, в глубинї, здіймав ся старий замок, почорнїлий і понурий. Той дім, самотний і глухий, немов би розпростирав свій давний сум на окружаючі єго високі дерева, так що я навіщений нагле дивно прикрим чувством, почав розпитувати нотаря Ґомера, мого товариша ловів і провідника в бретоньских лїсах.

— Та посїлість належить до ґрафа Монтого, що виеміґрував около року 1840 до Америки і більше не вернув вже до Франциї — почав Ґомер оповідати. — Він велїв свому управителеви Ганкуртови продати посїлість; але Ганкур уроджений на тій земли і пристрастно до неї привязаний, заволодївши раз посїлостию, просто відганяв купців. Скритий, недовірчивий, дикої вдачі і певне трохи божевільний, ширив страх довкола себе. Селяни кажуть, що він ще жиє, сам невидимий і здичілий в тім густім парку і в тім розваленім домі.

— То мусїв би бути дуже старий?

— О, дуже. Однако в часї мого послїдного побуту в Носсак, перед двайцятьма лїтами, той старий чарівник мав ще дуже здорові ноги і очи.

— А ви чого сюди приїздили?

— Іменно в справі найму того замку — толкував менї нотар, зупиняючись і косо поглядаючи на штахети. — Один Парижанин, Даржі, завернув собі голову тим понурим домом, тими столїтними деревами, тим великим ставом з затроєними, лїнивими водами. Завдяки менї прийшло до заключеня інтересу помимо тисячних перепон, які робив Гакур. Акт найму підписали ми в Носсак. Того самого дня, коли ущасливлений Даржі описував менї радість своєї жінки і дочки, котра буде могла цїлком свобідно бавити ся в тім хорошім місци, замітив я кинений нишком злобний усьміх старого Ганкурта, блїдого, сьмішного чоловіка з очами сови, закривленим носом, вузкими, затиснеными устами, з костистими, величезними руками і в витертім одїню краски старого муру. Зараз потім почав просити з покірним але хитрим лицем нового властителя, аби єго задержав як управителя, або хоч би як дозорця замку. Але Даржі, котрий імовірно так само як я, глядів з відразою на того хитрого старця, відмовив рішучо. Ганкур по безуспішних благанях а навіть погрозах, одержав остаточно приказ, аби випровадив ся ще того самого вечера. Ви налякались би, так як я тодї, коли би були побачили горіючі очи, той погляд страшної ненависти, яким небезпечний старець окинув Парижанина.

— Але Ганкур мусїв чейже випровадити ся?

— Треба єго було викидати жандармами. Уважав себе покривдженим, прогнаним з власного дому і після впевнень селян, вернув потайки зараз тої самої ночи та сховав ся в пивницях чи на подї замку.

— А Даржі?

— Спровадив ся — сказав нотар, поглядаючи знов неспокійно в алею. — І хоч Бретонцї при своїй вірі в надприродні річи певно не одно прибільшують, то однако подробицї того побуту такі дивні, що сам спомин їх переймає страхом... особливо в порі сумерку і так близько місця, де то всьо дїяло ся...

Помимо, що заволодїв мною невитолкований несупокій, не переставав я випитувати мого товариша, котрий уступаючи моїм просьбам, оповідав менї дальше притишеним голосом:

— Вскорі по тім, як старий Ганкур зник — говорили менї селяни — прибув Даржі з жінкою, дочкою, зі служачим Пеґром і кухаркою Вікториєю. Було то вечером, а вечер робить ся дуже скоро в лїсї. З вогкої землї підіймали ся мраки і зникали в великих алеях за подувом вітру, пересуваючи ся немов білі опарі по високих травах. Панї Даржі мовчала, з неспокійним серцем, а дївчинка налякана, тулила ся до матери.

Новинки.

Львів дня 24 го падолиста 1903.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував радника почтового у Львові Риш. Вопатерні'ого, старшим радником почтовим. — Мінїстерство торговлї іменувало контрольорами почтовими: Кар. Рашку з Тарнобжеґа в Кракові, Руд. Рудольфа з Кракова у Львові, Мих. Маєря з Кракова у Львові і Стан. Ґеттера з Кракова в Підволочисках. Вкінци іменувало мінїстерство вислуженого підофіцира Йос. Маринюка почтовим асистентом.

— **Є. Е. п. Намістник** іменував краєвого адвоката д-ра Винк. Балабана першим синдиком, а адвоката д-ра Ігн. Чемериньского другим синдиком Дирекциї галицкого фонду пропінацийного.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр Андрей Потоцкий виїхав нинї рано до Ярослава на посьвященє тамошної школи реальної, а відтак удасть ся до Кракова, де оглине унїверситетскі клїнїки. В наслїдок того Єго Екселенция не буде завтра удїляти авдиенций.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів перенесла асистента почтового Ем. Шнайдера з Перемишля до Львова. — Мінїстерство торговлї перенесло ревідента рахункового дирекциї почт Сал. Шпербера зі Львова до Відня.

— **Впреосьв. епископ перемиский** Константин Чехович повернув з Іки до Перемишля.

— **Нові поїзди.** З днем 20 падолиста с. р. заведено безпосередний курс возів І. і ІІ. кляси поміж Львовом а Ясльом через Перемишль і Нове Загірє, потім поміж Краковом а Чортковом на Тарнів, Струже, Нове Загірє, Стрий і Станиславів в той сам спосіб, як в минувшім лїтнім сезонї. Безпосередно курсуючий віз відходити буде зі Львова до Ясла о год. 10·50 в ночи, а поверне до Львова о год. 6·10 рано; з Кракова до Чорткова відходити буде безпосередний віз о год. 6·43 рано, к повертати до Кракова о год. 6·25 вечером. Ті безпосередно курсуючі вози заведено для сконстатованя, чи заходить потреба такого курсу також в зимовім сезонї. На случай недостаточної фреквенциї, був би заряд зелїзничий приневолений дальший курс тих возів застановити, а то з огляду на значні кошти і трудности.

— **З Жабя** доносять, що онbackSAgodi —

— **З Жабя** доносять, що оногди відбув там в громадскім урядї люстрацию делєґат краєвого видїлу і усунув від урядованя писаря Кароля Кулиньского і війта Івана Мартищука. В касї недоставало около 1000 кор. Управу громади обійме правительственний комісар.

— **Новий консулят у Львові.** Італїяньске правительство установило у Львові свій консулят. Управителем консуляту іменований п. Роберт Лїбман, начальник львівскої фільїї триєстиньского товариства обезпеченя.

— **З товариства „Днїстер“.** Дня 5-го падолиста с. р. відбуло ся засїданє Ради надзираючої обох Товариств під проводом президента Кузьми, в присутности 17 членів Ради і правительственного комісаря п. радника Двора Гута. Надзираюча Рада приняла до відомости звіт Дирекциї і комісиї ревізийної з білянсом за три квартали с. р. Відтак полагодила надзираюча Рада просьби членів, котрі утратили право до відшкодованя, і признала в дорозї ласки Йосифови Кшановскому в Монастирисках, повіта Бучач 1000 кор., Василеви Кисїлеви в Голешові, повіта Жидачів, 213 кор., Стефанови Бунді в Глинянах, повіта Перемишляни, 200 кор., Стефанови Шалавилї в Мужиловичах, повіта Яворів, 280 кор., Іванови Паньковy в Цуневі, повіта Городок, 414 кор. і Андрієви Бучиньскому в Золочеві, повіта Золочів, 900 кор. Разом удїлило товариство „Днїстер“ в дорозї ласки сего року 32 відшкодовань в сумі 12.959 кор. 84 с. в таких случаях, в котрих мало право після статута відшкодованя відмовити. Також порішила Рада надзираюча роздїл квоти 4.000 кор. призначеної загальними зборами товариства з надвишки за рік 1902 на запомоги для аґентів-селян, котрі трудили ся для товариства більше як пять лїт і виказали, що запомоги потребувaки; сумою тою обдїлено 125 аґентів.

— **Пригода на зелїзници.** В суботу вечером на зелїзничім шляху побіч головного двірця у Львові переїхала льокомотива на смерть помічника зворотничого Григ. Кулябабу. Трупа відставлено до трупарні заведеня судової медицини.

— **Повінь.** З Берна доносять: В Кромерижи в наслїдок сильних дощів так вода прибула в ріцї Мораві, що вилила і залила місто. Висота води виносить 6 метрів понад звичайний стан.

— **З Америки.** Ч. 46 американьскої „Свободи“ приносить такі вісти: Угорткий Русин Александер Врабель зібрав між американьскими Русинами на украшенє церкви в Боронявскім монастирі на Угорщинї і переслав на руки ігумена того монастиря доси вже 1.000 корон. — В Джерсі Сіті N. Y. зложили дня 1 с. м. тамошні Русини в церкви по службі Б. 22 доляри 68 ц. на убогих погорільців-Русинів в Золочеві. — В Elmira постигло нещастє дня 29 жовтня любленого і поважаного патриота Івана Тарбая (родом з Маластова коло Горлиць), секретаря Рус. Нар. Союза і касиєра церковного, машина гиблююча дошки відтяла єму чотири пальцї лївої руки по-при саму долоню. — В сїм числї „Свобода“ умістила горячий поклик бурси ім. сьв. Онуфрия в Ярославі о жертви на будову дому для тої бурси. — Православний епископ із Сполучених Держав Тихон виїхав до Петербурґа. Як доносить „Амер. Правосл. Вѣстникъ“ старає ся він там о основанє правосл. вікарияту і духовної семинариї в Америцї, о перенесенє катедри управляючого епископа до Нов. Йорку і т. и.

— **Величезне обманьство.** В приватнім банку в Ґетеборзї, в Швециї, якийсь обманець — як здаєть ся — Анґлїєць. взяв оногди 400.000 марок на сфальшовані перекази фірми Давсон в Льондонї. Обманьство викрито аж по телєґрафічнім донесеню фірми, що перекази сфальшовані. Гляданя за обманцем доси не принесли успіху.

— **Родинна траґедия.** В Фалькенау, що лежить на границі Горішного Шлезку, убила жінка зелїзничого урядника двоє своїх дїтий і утопила ся опісля в ставі. Муж відібрав собі з розпуки житє вистрілом з револьверу.

— **В справі ювилею М. Лисенка** оповіщує ювилейний комітет: Ледви кільканайцять днів дїлить нас від „музичного сьвята“, яке опровадить вся Галицка і Буковиньска Русь в честь свого першого пісенного поета, Миколи Лисенка, щоби достойно подякувати єму за єго невтомимі труди коло розвою нашої народної музики. Звістно, що минає повних 35 лїт з того часу, як М. Лисенко на просьбу львівских Русинів зложив в Липску перший свій музичний твір до „Заповіту“ Шевченкового в падолистї 1867, котрий то твір виконано у Львові в 8 роковини смерти Тараса в великій ратушевій сали. Ювилейний комітет порішив опровести се музичне сьвято 7 н. ст. грудня в сали Львівскої Фільгармонії, щоби як найширші круги могли в нїм взяти участь. До ювилейного комітету вислало 28 інституций і товариств львівских своїх відпоручників. Факт сей сьвідчить, що Лисенковим ювилеєм заінтересували ся живо і щиро всї львівскі Русини. Але не менше заняла ся сим ювилеєм і вся українське руска суспільність. Всї наші „Бояни“ возьмуть іменно участь в громаднім концертї компонитора Лисенка і вишлють свої найлучші співацкі сили до виконання Лисенкових композиций. Надіємо ся, що до виконання Лисенкових двох великих кантат „Радуй ся ниво“ і кантати в память відкритя памятника Котляревского в Полтаві стане на естрадї концертовій що найменше 150 співаків. Про-

---

В замку було гірше. Мимо порученя виданого одному чиншівникови, аби позасьвічував в замку і розпалив огонь на коминах, застали приїзжі двері і вікна понурого дому позамикані. Чиншівник мешкав далеко і аби дістати ся до середини, мусїв служаючий виломити віконницю і збити шибу. В той спосіб дістав ся до середини як злодїй. Инші ждали досить довго на дворі, а з середини доносив ся до них немов би якийсь тупіт і стогнанє. Вкінци заскрипів засув, двері з тріскотом отворили ся і Петро наляканий сказав задихуючись:

— Хтось єсть в замку! Я чув когось, як тихо ступав за мною потемки. Коли я хотів отворити, учепили ся моїх рук дві великі студені руки, аби не допустити до відсуненя засуви. Однако завдяки моїй силї я отворив, а той хтось утїк.

— Не говори дурниць, Петре — сказав Даржі, вказуючи на женщини і дитину, що подавала ся назад зі страху. — Спорохнавіла підлога тріщала, ти не міг отворити дверий — всьо то змішало тебе, але в замку певне нема нікого.

Даржі війшов сьміло. За ним поступала цїла громадка. Коли Петро засьвічував сірник, побачено, що він має покалїчені руки. Нігде нї одної лямпи нї лїхтаря. На коминах нї слїду огня. Парижани блукали по великих, вогких і пустих комнатах, губили ся в довгих коридорах з всїлякими загадочними закамарками. Вкінци найшов Петро недогарки сьвічок в якійсь старій шафі в мурі. Всї відотхнули. Запалено на коминах ґазетами і кусниками старих дощок; постелено ліжка, накрито стіл і зїджено на вечерю привезені з собою припаси. Пан Даржі жартував:

— Нема вже духів! Тепер ми їх будемо страшити!

Всї сьміяли ся, а Петро признав, що сам мусїв собі в поспіху при отвираню покалїчити руки.

Позапиравши всї двері, поклали ся спати.

Спали добре. Однако о півночи збудила ся пані Даржі з великим страхом. На своє велике здивованє, бо не було найменшого вітру, замітила, що отворила ся поволи одна віконниця і при сьвітлї місяця побачила блїде лице, притулене до шиби, аби лїпше вглянути ся в неї блискучими очима сови. Крикнула, віконниця тріснула і збудив ся муж. Гадав, що їй що снило ся; але по перших словах поясненя підбіг до вікна і отворив єго. Огород, цїлий парк, всьо купало ся в сьвітлї місяця, видавало ся пусте. Даржі замкнув вікно, однако довго не могли обоє заснути.

День розігнав нічні приводи. Новий пан замку, полишаючи устроєнє мешканя женї і службі, удав ся до чиншівника. На докори пана, чиншівник впевняв, що поотвирав двері і вікна, приладив лямпи і розпалив огонь на коминках в кількох комнатах. Дуже здивував ся, дізнавши ся, що двері і вікна були позамикані.

Даржі привів з собою від чиншівника пса.

В пятьох найменше знищених комнатах розставлено всьо обставу найдену в замку і мешканє показало ся дуже вигідне. Даржі ще тим одушевляв ся, коли вбігла налякана кухарка.

— Нехай Петро іде на долину. Я там сама боюся в тій великій кухни. Коли я хотїла дістати ся до комори, то чула, як хтось підпирав двері і не позваляв менї отворити. Відтак утїкаючи з кухнї, побачила я якусь сіру стать, як зникала в темнім коридорі: Вже нїг під собою не чую!

З великим трудом удало ся Вікторию успокоїти. Ніяка инша пригода не лучила ся вже того дня і позапиравши ще лїпше двері та віконниці, спали всї знаменито крім кухарки, котра оповідала, що чула, немов би хтось закрадав ся і ходив. Рано найдено дїйстно деякі двері поотвирані, хоч їх вечером позамикано.

Даржі вже не сумнївав ся, що старий Ганкур не був цїлком духом. Не говорячи нїчого женї, перевів ще раз ревізию цїлого дому в товаристві пса. Однако нїчого не вказувало на присутність страшного божевільного. Але чи не було якої кривки, де можна було укрити ся незамітно?

— Той дім навіщують злі духи — говорила молода жінка Даржіса. — Утїкаймо звідси, бо постигне нас нещастє.

Але Даржі доказував, що було би сьмішно уступати, утїкати перед старим напів божевільним чоловіком. Цїлий тиждень минув серед безнастанного переполоху. Кури, качки, крілики находжено на подвіри неживі, немов би подушені куною. Пес, приведений від чиншівника, вив цїлу ніч до місяця, положив ся над раном, стогнав, а в полудне вже не жив.

Одного дня здавало ся Петрови, що доглянув в віконци на даху Ганкурта. Кинув каменем. Блїде лице зникло. Війшов тихцем на під: не застав вже нїкого! Однако від то

ґрама концерту буде складати ся з корів мішаних і мужеских, уступів з опер Лисенкових, сольових і чисто інструментальних композиций. Хори виведуть ся в більшій части з супроводом повної орхестри. Для інформациї всїх „Боянів“ подаємо при сїй нагоді, що ґенеральні проби до концерту відбудуть ся в великій сали „Львівскої Фільгармонії“ (в давнім Скарбківскім театрі) 1) 6 н. ст. грудня точно о $1^1/_2$ годині в полудне, 2) того-ж дня о 7 год. вечером і 3) дня 7 грудня о 9 год. рано. На ті проби обовязані прибути всї учасники в концерті. Сам концерт відбуде ся о 8 годині вечером 7 грудня (в понедїлок). Ювилят, запрошений комітетом, прибуде до Львова вже на кілька день перед концертом, щоби порозуміти ся з о. Остапом Ніжанковским яко диріґентом в справі виконаня своїх творів. Надїємо ся при тім, що сам Лисенко возьме також участь в коцерті виконанем твору фортепянового свого, чим буде подана зібраній публиці нагода, виявити ювилатови яко артистови свою вдячність.

В честь Ювилята відбуде ся також дня 7 грудня о 2 годині по полудни в великій салі „Львівскої Філгармонії“ академія. По повитаню Лисенка через голову ювилейного комітету зложать всї інституциї і товариства з цїлого краю свої „привіти“ (адреси), дари, іменованя почестним членом і другі заяви вдячности. В інтермедиях виступлять поодинокі „Бояни“ з своїми хорами, а надто виголосить проф. Богдан Лепкий свій имн в честь Ювилята. При сїй нагоді просить управа ювилейного комітету диріґентів поодиноких „Боянів,“ щоби зволили подати до єї відомости титули творів (на адр. проф. Н. Вахнянина, ул. Трибунальска 6). Рівнож просимо поодинокі Інституциї і Товариства, щоби подали управі „Ювилейного Комітету“ до 1 грудня вість, в який спосіб задумали почтити Лисенка в часї академії. Є се конечне з огляду на уклад всеї проґрами і зчерговане поодиноких депутаций. Вінцї і цьвіти зложать Ювилятови Інституциї, Товариства як і поодинокі лица лишень підчас концерту. По концерті відбуде ся пир в честь Лисенка і спільний комерс, на котрім опять поодинокі „Бояни“ виведуть свої хори.

В день по концерті т. є 8 грудня виведуть ученицї наших наукових інституций Лисенковий сценїчний образок з співами „Козу дерезу.“ Буде се ювилейне сьвято для нашого молодого поколїня.

Позаяк з всїх сторін надходять до управи „Ювилейного Комітету“ численні і дуже численні запитаня в справах, які мають бути адреси для Лисенка, чи з підписами лишень видїлів, чи всїх членів, на якім папері, чи перґаміні, в якій окладцї і т. д. — то відповідаємо сим на всї ті запитаня, що в тій справі лишаємо кождому інтересованому повну свободу. Привіти, які в нас доси зложено, зроблені на перґаміні (або т. зв. псевдо-перґаміні) формату малого folium. На першій картинцї хорошо декорованій, находимо присьвячене п. Ювилятови від такого-то Товариства, інституциї, громади і т. д. в місцевости сїй або тій, з датою, а на другій сторонї уміщено сам привіт, чи поклін, чи то подяку за музичну Єго діяльність. Деякі Товариства зложили певні суми для збільшеня фонду на закупно вілї для Ювилята в Київі. Такі дари просимо складати на щадничу книжочку 2682 під адресою: Тов. кредитове „Дністер“ у Львові, Ринок ч. 10 II. поверх. І найдрібнїйший дар приймає ся з щирою від нас подякою. — На академію, концерт і комерс являють ся всї учасники в ґалезім і народнім строю.

Білети на академію і концерт буде можна замовляти в комнатах „Союза співацких і музичних Товариств“ у Львові (ул. Трибунальска ч. 6) від 1 грудня. Цїна білету на академію буде дуже скромна, трохи висша на концерт. Рівнож від 1 грудня приймає „Союз“ наш замовленя на участь в бенкетї в честь Лисенка.

Білети на провінцию будуть резервовані лишень за присилкою грошевою. Цїни вступу оголосимо вже 25 падолиста в наших дневниках. До присилки грошевої долучати належить оплату на листоноса.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Ц. к. Дирекция зелїзниць в Оломуци запровадила з днем 1 падолиста с. р. на шляху зелїзничім Ремерштадт-Кріґсдорф нову пару мішаних поїздів ч. 1659 і 1660, з котрих перший відходить з Ремерштадт о 3·40, а приходить до Кріґсдорф о год. 4·28 пополудни; другий відходить з Кріґсдорф о год. 4·50 а приходить до Ремерштадт о год. 5·36 пополудни. Ті поїзди лучать ся в Кріґсдорфі поїздом поспішним ч. 1502 шляху Оломунець-Опава, котрий задержує ся в Кріґсдорфі понизше мінути і відходить з тої стациї о год. 4·41 пополудни.

хвилї, кілько разів хто наблизив ся до вікна, камінє, кидане зручно не знати звідки, вибивало шиби. Вікторию два рази скалїчив камінь в чоло. Ніхто не сьмів вже ставати в вікнї. Не виходжено без оружия.

Иншого знов дня, в парку, Даржі на відголос тріщачого за ним галузя, гадаючи, що старець єго слїдить, вхопив револьвер, відвернув ся нагле і стрілив до сїрої стати, що крила ся в гущавинї. Гадав, що помилив ся, але підійшов до корчів і на зелених листках побачив кілька капель крови. І від того часу, коли котре з них показало ся в парку, навіть в білий день, кулї випускані з вітрівки свистали їм все коло уший.

Чоловік в одїню краски старого муру вже не показував ся, але догадувано ся єго укритого всюди, слїдячого день і ніч. І Парижани, в вічній тревозї перед невидимим ворогом, стратили розум, не сьміли їсти, спати, майже віддихати инакше, як лиш разом, притулені одно до другого.

Вкінци не переставали благати, аби випровадити ся. Мужчини не хотїли уступити. І стало ся нещастє.

Одного сонїшного пополудня, по снїданю, коли Даржі занятий був якимсь писанєм, а Вікториа з Петром були в кухни, вийшла панї Даржі з донечкою до огороду, аби трохи перейти ся. Обходячи дім довкола, прийшли до вікна, що вело до пивници. Тут мати задержала ся, розглядаючи ся по огороді а між тим дитина приступила до вікна і заглянула до середини.

В тій самій хвили висунули ся звідтам довгі, костисті руки, вхопили своїми пальцями омлїлу з ляку дитину за спідницю і втягнули єї до того темного отвору як павук муху.

На той вид мати скрикнула голосом божевільної. Збігли ся всї. Показала мовчки вікно, ту чорну яму, що пожерла єї дитину. Петро побіг до пивницї і цїлу єї перешукав, між тим як Даржі пильнував виходу, а Вікториа побігла до чиншівника. Шукали кілька годин. Нічого не найшли.

Аж смерком, Петро переходячи коло ставу, побачив щось білого, плаваючого поміж шуваром. Був то черевичок малої Даржівної. На єї голих пухких раменах було повно кровавих знаків від укушеня пявок, а з хороших, білих лиць треба було відривати ті чорні хробаки. Бідна дитина мала уста заткані шматом, а єї делїкатну, слабу шию стискав шнур з привязаним на кінци каменем....

Ледве нотар скінчив своє оповіданє, щось невидимого, випущеного з глубини гарку, оповитого мраком, перелетїло крізь старі штахети і засвистало як куля коло наших уший. Оба ми рівночасно здрогнули від того смертельного подуву. Я встав і не оглядаючи ся, та нічого не говорячи до себе, ми скоро відійшли обняті невисказаною тревогою.

І я не знав, чи мого уха діткнув ся крилом нічний птах, чи може була то куля випущена із зрадливого, тихого оружия.

Телеграми.

Віденъ 24 падолиста. Кажуть, що ґр. Тіша здавав Цїсареви звіт о своїй перепалцї з др. Кербером. З Будапешту знов доносять, що побут ґр. Тіши у Відни не стояв в звязи з сею справою.

Будапешт 24 падолиста. Ґр. Тіша має вже в найблизших днях зажадати від палати послів вибору делеґаций; нинї має предложити провізоричну угоду торговельну з Італїєю.

Інсбрук 24 падолиста. Власти заборонили торжественне відкрите приватного італїяньского університету, яке тут мало нинї відбути ся.

Будапешт 24 падолиста. На вчерашнім засїданю народної партиї по відчитаню письма ґр. Зічі'го о своїй резиґнациї, заявив і віцепрезес Раковский, що уступає зі свого становища.

Париж 24 падолиста. Аґенция Гаваса доносить з Буенос Аірес, що арґентийский пароход „Ураґвай“ привіз до Ріо Ґалєго виратуваних розбитків Нерденшельда з виправи до бігуна.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Лябінера жерело дешевости

ул. Сикстуска ч. 10 ЛЬВІВ ул. Сикстуска ч. 10

поручає: Великий запас товарів зимових, именно: трикотів (Єґера) мужеских, дамских і для дітий, кальоший і сніговців правдивих росийских, капелюхів, краватів, рукавичок, шкарпиток, зберігачів ковніра, панчох дамских і для дітий в великім виборі, як також шалики дамскі, шовкові, шнельові, волічкові і инше.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

подає до відомости

що всї видані центральним Заведенем у Львові находячі ся в обігу

$4\frac{1}{2}$% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го жовтня 1903

по 4% з 90-дневним виповідженем

а всї зістаючі в обігу

4% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го вересня 1903

по $3\frac{1}{2}$% з 60-дневним виповідженем

Львів, дня 24 червня 1903.

Дирекция.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то єсть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають товке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то єсть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлїбороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хлїборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Цїна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цїнники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,

Струтин нижний, п. п. Долина коло Стрия.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).